

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Duminica a 18-a după Rusalii

Pescuirea minunată

Pr. Octavian POP | Sursa: doxologia.ro

Și făcând ei aceasta, au prins mulțime mare de pește, că li se rupeau mreșile” (Luca V, 6).

In Sfânta Evanghelie de astăzi ni se vorbește despre pescuirea minunată, minunea săvârșită de Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos cu Simon Petru și cu alți pescari care toată noaptea s-au trudit și nimic nu au prins. „Și răspunzând Simon, a zis: Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și nimic nu am prins” (Luca V, 5). La Îndemnul Mântuitorului, Simon a aruncat mreșile mai adânc, în lacul Ghenizaretului, și „au prins mulțime mare de pește, că li se rupeau mreșile” (Luca V, 6).

Această amintire despre pescuirea minunată ne demonstrează succint, cum fapta Mântuitorului a determinat o cotitură în viața unor pescari, făcându-i să-și părăsească meseria lor și să se înroleze ca slujitori ai lui Dumnezeu, ai oamenilor și ca Apostoli și propovăduitori ai Legii evanghelice.

Simon Petru s-a smerit atunci când a văzut această minune săvârșită de Domnul Iisus și, fără a se mândri, își recunoaște păcătoșenia și slăbiciunile și îi zice lui Iisus, căzând la genunchii Lui: „Jeși de la mine, Doamne, că sunt om păcătos” (Luca V, 8).

Simon Petru și-a dat seama, în fața minunii săvârșite, ce era el în realitate și ce i se cuvenea lui Iisus. Spaimă mare i-a cuprins pe toți care au fost de față la săvârșirea acestei minuni, între care erau și Iacov și

Ioan, fiii lui Zevedeu, „căci spaima îl cuprinsese, pe el și pe toți cei care erau cu el, pentru pescuitul peștilor pe care îl prinseseră. Tot așa și pe Iacov și pe Ioan, fiii lui Zevedeu, care erau împreună cu Simon” (Luca V, 9—10).

Mântuitorul Iisus Hristos, văzând smerenia lui Simon, îi zice: „Nu te teme, de acum înainte vei fi pescar de oameni” (Luca V, 10). Ne punem întrebarea ce i-a determinat pe acești oameni să-și părăsească ocupația, familiile lor, și să-L urmeze pe Domnul Iisus? Hotărârea lor de a-L urma pe Iisus este

nepătrunsa și nebiruita putere a dumnezeiescului, este pilda vieții Sale curate și sfinte, virtutea smereniei. Mulți au propovăduit învățături înalte pe care ei nu le-au urmat, pe când Mântuitorul Iisus Hristos a împlinit tot ce a învățat. Asemenea pescarilor din Evanghelia de astăzi, pilda vieții neprihănite a Mântuitorului stă ca o carte deschisă în fața noastră. El este lumină pentru noi, după noapți lungi de pescuit în deșert. Pentru smerenia lui Simon și a celorlalți pescari, harul lui Dumnezeu a coborât peste ei și au devenit pescari de oameni, apostoli.

Ce rol are împărtășirea copiilor mici?

Adela întreabă:

Preacuvioase părinte, ce repezintă împărtășania atunci când este oferită unui copil cu vârsta mai mică de 1-3 ani? Ce rol are mai exact această practică atât vreme cât nu există și procesul de mărturisire a păcatelor? Există o practică din ce în ce mai răspândită să se împărtășească copiii după slujba de Duminică.

Arhimandrit Mihail Daniliuc a răspuns:

Soră Adela, mântuitoarea obișnuită a desei împărtășiri trebuie să o deprindem din copi-

lărie. Cu adevărat că pruncii nu înțeleg rostul și taina dumnezeieștii Cuminecături. De aceea responsabilitatea împărtășirii lor revine părinților, familiei. În ultimii ani am observat o reinviere a dorinței părinților de a-și împărtăși copiii cât mai des, săptămânal chiar. Cunoscoți familii ce respectă frumoasa rânduială la fiecare Sfântă Liturghie la care participă. Se vor întreba unii: cum vedem rezultatul acestui act liturgic? Hristos, prezent în cei mici, îi zidește sufletește, încât ei sunt sociabili, cu o frumusețe și o liniște aparte. Deși nu înțeleg foarte bine rostul lor acolo, comportamentul

micuților denotă faptul că învață și chiar știu ce înseamnă să petreacă în compania lui Dumnezeu și a sfinților Săi în Biserică.

Cât privește Taina Spovedaniei la cei mici sub 7 ani, ea nu este necesară potrivit Părinților Bisericii deoarece, până la acea vârstă, copiii nu au discernământul de a face clar diferența dintre bine și rău.

Așadar, vă îndemn să vă împărtășiți pruncii (dacă aveți) cu toată încrederea și bucuria!

Cu bune doriri, pr. Mihail

(Sursa: www.doxologia.ro/intreaba-preotul)

Istoria Paracliselor Preasfintei Născătoare de Dumnezeu

Sursa: marturieathonita.ro

In clipele grele ale Bizanțului, când singura nădejde era Dumnezeu și Preasfânta Sa Maică, un împărat și un simplu monah au compus cele două Paraclise...

„Nimeni din cei care aleargă la tine nu iese rușinat, Născătoare de Dumnezeu Fecioară...”

Dragostea, respectul și cinstea credincioșilor față de persoana Născătoare de Dumnezeu s-a manifestat de foarte devreme, încă de la începutul iconomiei mântuirii noastre, așa cum spun sfinții purtători de Dumnezeu Părinți ai Bisericii. Și este atât de mare, încât cuvântul omenesc este neputincios să descrie cum se cuvinte aceste simțăminte.

Din această dragoste, cinste și nădejde în mijlocirea ei la marele și singurul Mijlocitor Hristos, Fiul ei, Biserica a rânduit ca în perioada Postului Adormirii Maicii Domnului să se săvârșească **Slujba Paraclisului Mic și a celui Mare** alternativ, în afară de praznicele Schimbării la Față a Mântuitorului și a Adormirii Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Așadar, cu prilejul acestui eveniment, este bine să vedem și să cunoaștem câteva lucruri despre ce este canonul, și cine a compus micul și marele Canon al Paraclisului Preasfintei Născătoare de Dumnezeu.

În iconografia bisericească **canon** înseamnă niște imnuri mai lungi, constituite din unități mai mici, care se numesc **Cântări**. [...]

Paraclisul Mare și cel Mic, închinat Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, sunt cele mai iubite slujbe ale Bisericii Ortodoxe. Sunt niște poezii cântate în cinstea Maicii Domnului, alcătuite în secolul al XIII-lea, moștenirile imperiului de la Niceea și, respectiv, a refăcutului imperiu al Constantinopolului. O cercetare succintă, făcută asupra conjuncturilor istorice care au dus la alcătuirea cât și la morfologia finală a celor două Paraclise, arată că alcătuitorul Canonului Paraclisului Mare este împăratul Niceii, Teodor II Duca Laskaris. Titlul de Duca ne arată că el a alcătuit Canonul înainte de suirea sa pe tronul Niceii, în noiembrie 1254.

Teodor II Laskaris a fost un iconograf înzestrat și a alcătuit multe Canoane și alte imnuri de laudă, însă era cuprins de o oarecare boală, care l-a silit să demisioneze de pe tronul Niceii și să se retragă la Mănăstirea Sosandron, la apus de Niceea, unde a și fost tuns monah cu puțin înainte de adormirea sa. Teodor a alcătuit Canonul Paraclisului Mare când era încă duce, în vremea alinării bolii sale, care a durat mai mult ca de obicei, fapt pe care l-a atribuit minunii Maicii Domnului, săvârșită asupra lui. Canonul s-a răspândit repede în mănăstirile din Niceea și, după toată probabilitatea, a fost aranjat sub formă de slujbă de către monahii din Mănăstirea Sosandron sau a celor din mănăstirile din jur.

În perioada împărăției lui Teodor, Canonul era folosit – încă de atunci în forma Paraclisului de astăzi – drept Slujbă împărătească și s-a răspândit în tot imperiul de la Niceea. Iar în ultima vreme a vieții a împăratului, Paraclisul Mare se săvârșea zilnic pentru vindecarea sa. Nu cunoaștem ziua exactă a adormirii lui Teodor, dar datorită faptului că ea s-a petrecut – după cât se pare – în preajma Praznicului Adormirii Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, este de la sine înțeles că monahii de la Sosandron au închinat această slujbă pomenirii lui Teodor. De atunci s-a îndătinat obiceiul ca această slujbă să se cânte în luna August, în amintirea alcătuitorului ei. Desigur, denumirea slujbei nu era aceeași cu cea de astăzi a Paraclisului Mare, de vreme ce nu exista încă Paraclisul Mic. Ar fi putut foarte bine să se numească dintru început „Canon de mângâiere”, de vreme ce constituia o invocare de ajutor și mângâiere de sus.

La 25 Iulie 1261 Alexie Stratigopulos ocupă Constantinopolul în numele împăratului de la Niceea, Mihail VIII Paleologul, punând capăt astfel ocupației latine a Cruciaților de la 1204. Redobândirea fără vărsare de sânge a Constantinopolului a fost socotită, destul de repede, ca o intervenție a Născătoare de Dumnezeu.

Împăratul, pentru a cinsti minunea Maicii Domnului, a hotărât să facă o procesiune religioasă și să intre în Cetate în perioada manifestărilor sărbătorești din luna August. Între 25 Iulie și 15 August se săvârșeau în Constantinopol multe slujbe de mulțumire, printre care era și de curând introdusul Canon de Mângâiere al Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, cel alcătuit de Teodor Laskaris. Noua Curte împărătească a lui Mihail se afla în dilemă.

Cele două dinastii împărătești a lui Teodor Laskaris și a lui Mihail Paleologul aveau o mare ură între ele. Mihail uzurpase deja stăpâ-

nirea de la urmașul legal, Ioan, fiul lui Teodor. De aceea era foarte greu pentru Curtea împărătească să primească slujbe care să amintească de dinastia lui Teodor.

Monahul Teostiric, necunoscut până atunci, a rezolvat problema. Folosind deja cunoscutul Canon, închinat Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, alcătuit de Teofan cel Înscriș, precum și alte elemente liturgice, cum ar fi texte biblice, Evanghelia, a alcătuit slujba Canonului Mic de Mângâiere (Paraclisul Mic). Canonul lui Teofan Înscrișul a fost deja introdus ca și Canonul întâi de la Utrenia sărbătorilor Sfinților mari. Teofan, la rândul său, a folosit elemente existente ale Canonului Sfântului Ioan Damaschin la Învierea lui Lazăr.

Astfel **Canonul Mic de Mângâiere a luat forma Canonului Mare de Mângâiere**, deja existent. Canonul Mare se folosește numai în Postul Adormirii Maicii Domnului, – deoarece a fost atât de strâns legat de amintirea lui Teodor –, dar treptat a început să fie alternat cu Canonul Mic, care s-a răspândit peste tot și se citește (în orice împrejurare) în toată perioada anului. Nu cunoaștem când a fost consfințită folosirea alternativă a celor două Paraclise în timpul postului de cincisprezece zile din August, ca armonizare a celor două tradiții, niceeană și constantinopolitană.

Așa îi arătăm astăzi cinste primei mijlocitoare după Dumnezeu-Omul Hristos, Maicii Domnului nostru, celei care poate și vrea să duca cererile și rugăciunile noastre la picioarele Împăratului a toate, Dumnezeu.

Așadar, să scăpăm, iubiiți mei frați, cu credință, cu adevărată smerenie și cu dragoste la adevărata noastră Maică și s-o rugăm în fiecare zi cu smerenie pentru problemele noastre, iar ea, ca o mult-milostivă, ne va sprijini în ceasurile grele și ne va milui cu harul ei. Amin.